

פגע לבה ולא ברור לה מדוע. אולי בגלל שכולם שונאים אותם. קאטרינה מאיימת עליה שאם היא תמשיך לדבר סרה על היהודים, היא לא תשלוט בעצמה ותכה אותה. סיגי מתייחסת לאיום ברצינות. לבה של קטרינה הולך ונאטם. צרחות האסירות המוכות על ידי הסוהרת לא מעוררות את רחמיה. מגעה עם העולמות האחרים (יקירחה) הולך ומצטמצם ונדיר. באלימות הגואה בה מדי פעם היא מצליחה לשלוט. היא מקנאה בפטפוטי האסירות – לה כבר אין מלים. אלמלא העבודה היתה נקברת בשנתה. ערב אחד מבקשת סיגי לומר את אשר על לבה. קטרינה דוחה את בקשתה אך היא מתעקשת ובבכי אומרת לה שיחסה ליהודים מפחיד אותה יותר מכל דבר אחר- יותר מבית הסוהר ויותר מהצינוק. היא מסרבת לשתוק וקטרינה מכה אותה באגרופיה. ככל שבכיה של סיגי גובר ידיה של קטרינה נחלשות.

פרק כו

קאטרינה קוראת בספר תהילים, ומתפללת. הדבקות באותיות מושה אותה לעתים מהחשיכה בה היא שרויה. הכלא מוצף בבגדי יהודיות. משטר חדש קם, והאסירות, המגנדרות בבגדים יהודיים, מצפות לשחרור בכל רגע. 112-113 - סופיה קיבלה בגדים יהודיים, והיא מתהלכת בהם בגאווה, כמו נשתכחו ממנה פחדיה, קאטרינה מבקשת ממנה לא ללבוש אותם אך זו מתעלמת. קטרינה מתאמצת להתגבר על הרעד בידיה, אומרת לה שאין ללבוש בגדים של מעונות כי הייסורים הם קדושים. כשסופיה אומרת כי אין להעלים את השנאה מתרעמת עליה ומכה אותה אנושות. רב הסוהרת מחלצת אותה מידיה כשהיא שותתת דם. עקב מעשה זה, היא נשלחת לבידוד בחדר מיוחד, לשם שולחים את הרוצחות המתפרעות.

בחדרה, חיים חדשים נפתחים בפניה: קאטרינה רואה את השדות, בערב היא שומעת את שיחות האסירות, שמחן היא מגלה כי היהודים גורשו מבתייהם. לאחר חצות היא מתאחדת עם יקיריה. מקור האור שלה. היא רואה את בנימין בנה ואף מצליחה לחוש את גופו בזרועותיה. בעבודה הציבו את סופיה לצידה של קאטרינה, קאטרינה מנסה לפתח עימה שיחה אך סופיה פוחדת ממנה ובוכה. היא חושבת שקטרינה כועסת עליה משום שבגללה השליכו אותה לצינוק. קטרינה מבטיחה לא לפגוע בה – בצינוק לא כל כך רע וכעת שום דבר שתאמר לא ירגיז אותה עוד. סופיה מספרת שהגרמנים עושים חיל בחזית, מגרשים את היהודים מהכפרים, השלל הוא רב וכל אחד זוכה מן ההפקר. היא נבהלת מדבריה ומהתלהבותה אך קטרינה אומרת לה שאיננה מתרגזת עוד. (סופיה ממשיכה לפחד ובוכה ארוכות עד ששוקעת בעבודה).

פרק כז

"בשנות הארבעים האיומות לא כתבתי ומה שכתבתי השמדתי במו ידי". **בעת עבודתן, חולפות על פני האסירות רכבות ובהן יהודים.** כולן שמחות להיפטר מהם. האסירות רבות ביניהן על כל דבר, ותאי הצינוק מלאים. קשריה של קאטרינה עם יקיריה נותקו. יורדת עליה חשיכה. **מחלת עור פשטה בגופה והשחיתה את פניה.** האסירות מכנות אותה מפלצת, ואינן מדברות עימה. לעיתים רב הסוהרת משוחחת איתה. ריחות חמצמצים מתוקים מורגשים בכלא וקטרינה מסרבת להאמין שזהו ריח המוות, ריח מותם של היהודים. האסירות יודעות בדיוק כמה יהודים נשלחו כבר וכמה ישלחו עוד אל מותם. כל רכבת עוררה גלי שמחה ושירה. הסוהרות מתעלמות מהנהלים ומרשות להן לשיר. דאגתה של קאטרינה מפני מחלתה מעסיקה אותה והיא מתפללת כדי להתגבר על פחדה. היא חוששת שהמחלה תכלה אותה. היא נאחזת בתפילה. הרכבות חולפות יום יום. במקום בגדים מתחילים להגיע תכשיטי זהב. סיגי פונה לקטרינה ואומרת לה שקשה לה לשאת את שתיקתה. היא חפצה בחברות שהיתה להן, היא בודדה בלעדיה. מנסה לשכנע את קאטרינה לשוב לצריף האסירות אך קאטרינה מסרבת, מסבירה שעליה להיות עם עצמה בשקט ולרפא את פצעיה. סיגי אומרת לה שאסור לה לחשוב על היהודים – זה גורלם. כך רוצה אלוהים.